

15. szám.
Dec. 14-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt 30 kr., 6 hóra jul.—dec. 1, év, 3 frt. 15 kr. és
1/3 évre sept.—dec. 2 frt. 10 kr. új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalmán és könyvtár-
nál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

KRIMINALIS VALLATÁS.

(Varsói jelenet.)

Ki vagy, mi vagy? megállj! felelj :
Minek neked ez a *sastoll*?
Kalap mellé, jelnek, ugy-e?
„Dehogy *sastoll*, dehogy *sastoll*,
Dehogy *sastoll* édes uram.
Ludtoll biz ez : irok vele
Novellákat, meg verseket.“

Hát ez mi a kezvedben itt?
Gyilkos *csákány*, tiltott fegyver
Kit akartál agyonütni?
„Dehogy *csákány*, dehogy *csákány*,
Dehogy *fokos* édes uram.
Mankó biz ez; támaszkodom
Reá, mert fáj a *tyukszemem*.“

Mi itten e gyanus csomag?
Fekete por! *löpor* ugy-e?
Hol az *ágyud*? *mingy'* add elő!
„Dehogy *löpor*, dehogy *löpor*,
Dehogy *löpor*, édes uram.
Porzó biz ez : rossz élezemen
Löpor volna, se' sülné el.“

Mi áll ki a zsebedből itt?
Hah sorba írt gyanús nevek!
Komplott, rebellek *lajstroma*!
„Dehogy *komplott*, dehogy *komplott*,
Dehogy *komplott* édes uram.
Tavalyi előfizetők,
Kiket az idén nem lelek.“

Hát ez mi a hónod alatt?
Felhívás! *proklamáció*!
Borzasztó népfelkelésre.
„Dehogy *prokla-*, dehogy *prokla-*
Mátzió az édes uram.
Előfizetési program.
Mely nem igen kelt föl senkit.“

Pedig látom a szemedből,
Hogy nálad még valami van.
A mi tiltott, a mi *fegyver*.
„Igaz uram, van egy helyem.
A mely maga egy *árzenál*;
De oda te be nem jöhetsz;
Mert annak nincsen ajtaja.“

K—s M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram.

De mar ezt kimondok, ha vizet iszok is! De ezt mar nem lehet elhallgatnyi! Nem elig, hogy a magyar emberrel hol ez, hol amaz, utoljara meg emez s amaz; így is, úgy is, meg amugy is; hanem utoljara meg — mit is mondok? Hiszen mindezek melette is volt magyarnak egy vigasztalasa; mikor meg a „*tory*“ cancellar is azt inekelte: „ne szomorkogy, ligy *whig!*“ (perse a whigek wigsagabul lett szomorú vig) tehát az a vigasztalasa volt, hogyha nagyon szomorú meg volt is, de legalabb „jollakva“ szomorkodhatott, s ha nagyon sokat szomorkodott is, de ipen olyan sokat „ihatott“ rá. Volt bor, buza elig; rossz ut fölsiges! nem gyühetett irte senki, magunknak maradt eni ini mind. Miniszterszakkermentirozot, hogy magyarnak nincs pénz, mi pedig nem bantunk dolgot, neveltünk hasunkat kerekre; magunknak maradt eni ini mind. Ecce mit planizaljak most ezere elenünk! Elkezdenek hirdetni, hogy Magyarország legyen *Europa taplaloja*. Talis szoptatos dajka? Csak elhallgatok, hogyan megirják, mikipen lehetne könyeben, rövidében, hamaraban kivini tölünk búzat, kukoriczat világ minden vigire. Minden ujság tele van efile fenyegetisel. Azúta nem merem kenyirhaját levagnyi. De hat míg ez hagyunk. Marad nekünk brinza. (De nem az a Rajxrat ur, hanem a turo). Hanem az mar megis plusquam szörnyüség, a mit most megint Pesti Hirnök mozgatja. Nem az a 47! Csinálja vele, a mit tud. Hanem az a bor! Ez meg a borunkat akarja kivetetni! Hoho! De mar anak alunk elejbe! Ha Iszakamerika rebelalnyi

tudot „*thea*“ viget, ha München krawal csinálni tud „*sör*“ viget; nekem is van batorságom mi borunk melet — alazatosan remonstrálni. Hat még ne is igyunk? hat meg buelfelejtöt is masnak agyunk? hat a bubanatot ki megveszi tölünk? Hat szomjan türjünk? Hat lelkesüljünk — ehomra? Ha mindent elvesztetiünk, a mi drága a föld felett, azt is elveszitsünk, a mi föld alatt nekünk drága. (Irtém, nem az „*ösök* hamvai,“ hanem a „*pincze*.“) Micsoda szörnyü „*arulas*“ ez! A ki elarolja nemzete legdragabb kincsit, a borokat! Meg kiirjak, hogy mennyivel van töb phosphorus magyar borokban, mint külföldiekben. Hat hiszen segítsenek rajta; tegyenek azokba zindhelzlit quantum satis: nekem phosphorus nélkül is eleget világít a bor. Azirt is ezenel ünnepilesen (irtek „*ünnepe*“ alatt nem Nagy Pinteket.) protestalok. Protestalok először magam nevébe, azutan egisz országom nevébe, azutan mindenfile nemzetisigek nevébe; es különösen mindenfile poetak es kefekötök, tüz- es szomj-olto tarsulatok nevében! Egyszersmind alazatosan instalom Janos barátomat, legalabb annyi bort hagyának idebenu, a menyit elig lesz nekünk aldomasra, majd ha

no mar minek huzta nekem ezt a három sort keresztül szerkesztö ab invisis? hiszen csak azt akartam irni: majd ha 47-ki alapon összeül országgyülis!

Tallérossy Zebulon.

Nagy Lajos adomái.

IV.

N. V. városban 1849-ben, midön a muszkák bevonultak, N . . . , jómódu házi gazda is kapott közölük vendégül egy főtisztet s vagy tíz közembert, s midön szállásaikon elhelyezkedtek, így szóla a házi gazda nejéhez: „Asszony, hozz fel a pinczéből egy üveg pálinkát, s a nagy verdunggal kínáld meg ezt az ellenséget, majd tán szelidebben viselik magukat.“ Igen, de ezen kedves vendégek beérkeztét megelőzőtt zavar következményeit nem kerülhette el a pincze sem, s így

történt, hogy a pálinkás hordó helyéről el, s oda a legerősebb spiritusos hordó tétetett. A gazdaszöny ezre nem vévén, üvegét pálinka gyanánt abból töltötte meg, s midön az italt felhozta s a vitézek előtt felmutatta, azok a dolgot mindjárt megértették, es sapkáikat levévén, glédába állottak, s megitatá-ukat alazatosan eképen fogadták. Az asszony a sor elébe áll, s midön kegyes kezéből a legelső kihajtja a nagy verdungot, nem szólott semmit, hanem rögtön elszaladt, az udvar hátuljára, a h.-l a telek aljában a sebes Körög folyik; a második szintugy, es egymáután valamennyi

igy tett. A jó öregek ezt csak nevettek, gondolták, hogy ennek oka az, minthogy nekik olyan szokások és nevelésük van. Pedig a dolog másként állt; ugyanis: az erős ital a muszka urak válogatott termeteinek belső oldalát kegyetlenül érdekelvén, szaladásuk az udvar végére ezen okból történt, a hol is a Körösbe mindnyájan, és pedig némelyik azon módon szoknyásul belefeküdtek, honnan kevés idő múlva lucskosan és nagy kiabálva s ökleikkel a házi asszonyt és gazdát dühösen fenyegetve előjöttek. Megrémülnek a háziak e szörnyű ribillión, s csakhamar reájöttek a tévedésre. — Szerencséjükre volt a háznál egy férfi, a ki értett muszka nyelven, s még nagyobb szerencséjükre — mint főlebb mondám — szálláson ott még egy főtiszt is volt, kihez a fenyegetettek a tolmácssal járulván, előadták a tévedést, s az ebből származott retentő zendülést, mit a tiszt megértvén, elővesz az asztalról egy sok águ muszka alkotmányt — kancsuka — s kilépvén a tornácra, lármázó népei előtt erősen megszólt, melynek varázshatása következtében azok azonnal elhallgattak, s midőn a házi asszony, most már az igazi pálinkát előttük újból felmutatta, ismét sorakoztak, és sapkáikat újból levévén, a nagy verdungot derült képpel fogadták, mely dupla élvezet után köszönetüket élénk hajlongásaikkal nyilvánították.

V.

A forradalom alatt a táborban összetalálkoztam egy városombeli cigány-honvéddel, megszólítottam őt és kérdeztem tőle, hogy mióta szolgál; szolgálata idejét megmondta, s hozzá tette, hogy ámbár önkénytelen állott be, de már régen megbánta, hogy olyan bolondságot tett. Hogy hogy? kérdém tőle, hát nem szégyenled kimondani, hogy már annyira meguntad a katonai életet. Nem untam én meg kérem ezt a szép vitéz katonai életet, tessék megérteni — válaszol a cigány — mert igen tetszik a nekem, hogy itt nem kell az embernek az ételéről s ruházatáról gondoskodni, hanem csak éppen ezt a háborút untam meg.

VI.

Sz . . . városban volt egy G. B. nevű igen iazákos mesterember, a ki ha csak sorsa igen rosszul nem ment, minden 24 órában egyszer leitta magát; mely állapotában az volt a szokása, hogy az utcán fel s alá járt, és versekben beszélt és énekelt öngyártotta énekeket. — Ily módon egy vasárnapi napon bemegy a templomba, s ott emberségesen helyet foglalt, s hallgatván az egyházi beszédet, egyszer midőn annak valamely pontja neki igen megtetszett, rá kiáltotta. „ugy van, helyes, rivát!“ De a szintén jelen volt bíró J. B. ő kigyelme helyeslését igen helytelennek vette, miért is őt onnan azonnal kivitte, s templom után nem késett rá 12-öt veretni. Felszedte azt G. B. szó nélkül, s akkor az ő látogatására összesereglett gyermekek felé fordulván, e kérdést intézte hozzájuk: Hát fiaim, még azt sem kérditek, hogy miért vertek meg engem? — Hát miért vertek meg kelmedet G. B. bácsi? kérdik a gyermekek, valamennyien. — Hát csak azért, mert

templomban voltam. Erre aztán rögtön verset csinált, s a népnek szörnyesztése végett az utcákon énekelte fel s alá.

VII.

Egy falusi becsületes ember X. városból hazatelégyalogosan indultában az utban megalkudott egy szekeres emberrel, hogy őt bizonyos helyig vigye el, s áldomás fejében egy itcze bort fizetett neki. A szekeresnek szemet szúrt az utas vörös tárczája s midőn a kialakudott helyre megérkeztek, hol az utas leszállván, tartozását kifizette, így szólott hozzá a paraszt: — Szerencséje az urnak, hogy olyan sokan jöttek mentek most itt az uton, mert különben majd megnéztem volna, hogy mennyi pénz van abban a szép veres bugyillarisban. — Eszébe jut ekkor az illetőnek, hogy egy nagy kés van nála, melyet, minthogy éppen disznóölésre készült, ezuttal vett a városban, s mely ősi szokás szerint a csizma szárába volt dugva; hogy tehát a parasztot megrettentse, azon eredeti ötletre jött, hogy a kést kihuzza rögtön onnan, s fenyegetve vele a parasztot, így válaszol neki. — Neked is szerencséd ficzkó, hogy olyan sokan jöttek s mentek itt az uton, mert különben mint titkos szándékomban volt, leszurtalak volna mint ebet, s most te ott hevernél az árokban valahol, ezzel a kocsival és lovakkal pedig én vágatnék most arra valamerre. Megrettent a paraszt e szörnyű feleleten, s erősen közé csapkodva lovainak, sebesen elvágatott.

VIII.

A nagy emlékü Cs^a véres ütközetet megelőző éjjel egy földmives ember jött a magyar táborba, ki a községükhöz kevéssel ezelőtt oda érkezett ellenséges sereg számáraól meglehetősen felvilágosítást adott; pontosan elmondta, hogy a lovasság hány zászlóval érkezett; miből aztán ennek számát mindjárt tudni lehetett, kiknek megtámadására nézve, midőn a magyar hadnagyk azon aggodalmukat fejezték ki, hogy nekik sokkal kevesebb lovasságuk van, a földmives ember ékkép biztatá őket: — Nem kell félni nagy uraim semmitsem, hanem csak bátran rájuk kell csapni, mert föláll Cs^a azonnal mind egy lábíg. Ez igen naiv nyilatkozat volt, mert tudva van, hogy az ellentábor részéről mily haderő volt ott. — lévén pedig azon nevezetes helység alig 1200-nyi népességű hely.

= A. No uram, nem lesz háboru jövő tavaszra!

B. Honnan tudja azt, talán a börzéről?

A. Dejszen, van nekem annál sokkal biztosb újmutatásom, de ne szóljon senkinek, csak önnek mondom meg egyedül: „A zuáv macskáknak nagyon leszökött az ára!“

= Angolországban megtiltatott a salpéter kivitele. — Mi meg boszúból majd megtiltjuk a Tatárpéter kivitelét.

A leleményes kávé.

Ide ne menjünk be, ha „szurogat.“

No hát van-e abrak?

Statárium volt hirdetve a szomszéd megyében. De azért mégis csak elment oda a két cigánytestvér lovat lopni.

Bé is törték nagy ügyesen az istálló ajtaját; hanem bezeg ott várta őket a kocsis vasvillával.

Mi volt hát tenni való? — Ennyi vesződség után üres kézzel csak nem mehetnek!

Nyakába borult tehát Ferkó cigány a kocsisnak, és addig ölelkezik vele kegyes-édesen a ganéjban, míg Zsiga öccsének sikerült a rég kiszemelt szürkét kiterelni az istállóból, és annak hátán, nyereg és bucsuszó nélkül tovább állani.

Meg is örült ennek Ferkó; csakhogy későn, vagy is inkább korán jött meg az öröme.

Mert a mint utoljára is egy forrót szorított a kocsis nyakán, és azt, örök emlékezetnek okáért, egy kis gyöngö oлдaldőfással mélyebb hallgatásra bírni akarta, ott termett a gazda, markos vejével, és az ilyenkor szokásos kedvezések között, alatt és után Ferkót szerencsésen megkötözték és bevitték a vármegyére.

Statárium elébe állították. Tagadta hős tettét. Az elveszett szürkének még csak hírét sem akarta tudni. De azért mégis elitették. Ki is vitték az akasztófa alá, fel is huzzák.

Ekkor, még mielőtt azt a vékony kis vörös fona-

nalat rászorította volna kelletlen utolsó jó barátja, — észrevette közel magához, az ő végtiszteletére összesereglett néptömeg között, kidudorodott szemekkel féleje pislogató öccsét.

Meg is esett Ferkónak az ő szive ennyi testvéri szereteten, és az eszmelánczolat sajátágánál fogva a „-zürkének“ csábító szépsége is felvillámlott, még egyszer és utoljára hűséges emlékezetében.

És mikor már-már csak egy perc van hátra sötét életéből, még ekkor is atyailag gondoskodva, már csak utolsó lehetétképen, a testvéri szeretetnek egy alkonyatszerű szemhunyorítása kíséretében sugja le öccsének, magasztos helyzetének egész komolyságával:

— Te Zsiga! jól tartsd azt a szürkét! szip ló ám; nagyon megéri az árát!

Zsiga minden szavát megértette egy-öl egyig, fájdalomban majd mezezakadt az ő szive, és mély fohász-zal azt felelé:

— Könnyen beszél kend onnan az akasztófáról, de nekem nincs abrakom.

Zsiga fentebbi fohásza azonban azon megyében, hol ez az épületes eset történt, mai nap is közmondás; úgy hogy midőn ottani X. urat bizonyos valaki, bizonyos valamire hívta fel, ez is csak azt felelte: „Könnyen beszél kend onnan az akasztófáról: de nekem nincs abrakom!“

Azon nyilvános hivatalt viselő személyek rettegő képzelődései, melyekről elfeledkeztek, hogy a hírlapok ellen különös ótalomba vegyék.

Einer für Alle. Alle für Einen.

Férj. Itt van ni, fel nem találok magam!
Nő. Tudod mit, ha magyar addresses levél lesz, add a postára!

Ha majd sarkantyú-csörtetést hallok.

Ilyen tabernaculum-féle historiát csináltak, aztán ha rám tör is egy fokosos: rrrrts! . . . belököm magamat.

Dühöngő kozákok ártatlan foglalkozása.

Hogy fejtegetik meg (azaz le) a lengyel kérdést, ha valamely czamarkás, zsinóros lengyelt megkeritenek.

Argumentum ad rem.

Azon időben, midőn még az alázatos nagylelkű Beczirks-Amtok nem voltak organizálva, hanem alkerületi biztosság czime alatt osztogatak áldásaikat a nemzetre, — történt, hogy egy szegény és egyszerű székely atyafi a községtől elküldetett az alkerületi biztossághoz egy levéllel: az illető azonnal tarisznyát akasztván nyakára, berukkol P.-falvára a biztosság helyére, — bemenvén az irodába, rendre kérdezet az irnokokat:

— Kiend-e a biztos?

Mig végre egy mellékterembe utasítják, a hol csakugyan feltalálta a biztost. — Midőn belépett, azt mondja:

— Az Isten ágya (áldja) meg kiéndőt! hát hogy van, hogy szógál az egészsége?

A biztos rövid viszonzata után az atyafi elővevén tarisznyájából a levelet, ezen szavakkal adja át:

— Nézze meg kied e mit tart?

Midőn átadta, azonnal leült, és a biztos ur irodájában pipára kezdett tölteni; végre az ingerültségben magát mérsékelni tudó magyar ur azt mondja alárendeltjének:

— Igy vagyok én, látják, N.-faluból mindig ily embereket küldnek hozzám.

Mit meghallván az atyafi, azt mondja:

— Istálom biztos ur! ott vadnak (vannak) ügyesebb-okosabb emberek es mint én: de azokat ügyesebb okosabb herre (helyre) küdik, ide én es megjárók.

S azzal eltávozott.

— Sok udvarlója volt nagysádnak az este ugy-e? mondá egy ur, valamely a magyar nyelvben még kevéssé gyakorolt kisasszonyhoz.

— Igen, felel a kisasszony, hiaz önt is udvarlóvaim közé számítom.

A. Aláz szolgálja! jó napot!

B. Aláz szolgálja.

A. Hát hogy a van perem?

B. Nem vagyok én ügyvéd! Kihez légyen szerencsém? — Talán — —

A. Jaj bocsánatot kérek: az ügyvédemnek olyan oatoba pofája van, hogy mindenkire hasonlít.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Ama bizonyos csizmadia és felesége a népszínházban.

Férj. Látod édes feleségem, mily jó, hogy korán jöttünk, milyen jó helyet kaptunk.

Neje. Látom, csakhogy a magas vendégeknek nem illik oly korán jönni.

F. Csak annak örülök, hogy mi még sem vagyunk a leghátulsók.

N. Igaz, még a jegyszedő, meg az őr, a perezses fu is hátunk mögött van.

F. Semmi a, az Üstökösben is leghátul vagyok, mégis én viszem ott a legelső szerepet! hisz páholyba is mehettünk volna, de nem akarom a közönség figyelmét a darabról elfordítani azáltal, hogy magamat bámultassam.

N. Ne busulj! Jól tudja azt a közönség, hogy mint Kakas Márton barátjának, a kakasülön van a helyed; hisz ha kijönnél, elfognának.

F. Már mért fognának el?

N. Azt gondolnák, hogy valami szökött vörös nadrágos huszár vagy, mert szurkos nadrágodra ráragadna az a piros keleme, a mivel a fotólyók be vannak huzva.

F. Majd felöltöznék én oroszlának, ne félj!

N. Hát medvének nem járná meg? — Akkor nem is kellene sokat bajlódnod az öltözéssel.

F. Ne figurázz, ha nem volnék szép ember, nem tennék ki arcképemet életnagyságban minden szombaton az Üstökösbe.

N. Hát én? Hisz én is mindig ott vagyok.

F. Az ám, de csak hátulról vagy portraítírozva, mert attól félt a festő, hogy rosztat álmodik, ha életlenül lepingál elől.

N. Dejszen, hiába jár a szád, ha én nem volnék, azt se tudnád kivel politizálj. — Tudod-e, kinek a számára csinálták ezeket a padokat itt a kakasülön mind a két oldalon végig? Alkalmasint a vakok intézetének számára, mert innen épen annyit látok, mint egy vak.

F. Megállj csak majd később, ha meggyújtják a lámpákat.

N. Ejnye pedig nem kellett volna ám így fukarkodnunk, mert jó kilátásunk van tavaszra.

F. Hogy hogy?

N. Azt olvastam az ujságban, hogy csizmaszakadástól tartanak; téged mint híres csizmaszakadástól tartanak; téged mint híres csizmaszakadástól tartanak; téged mint híres csizmaszakadástól tartanak. Talán „schisma“ = szakadás? szerk.

A régi világból.

1718-ban Schlick gróf. szegedi várparancsnok. Holdmező-Vásárhelynek a hűtlenné vált s kibujdosott

Bercsényi után földesura, azt mondja jobbágy községe előjáróinak :

— Fiaim! én öreg gyermektelen ember vagyok; váltásatok meg magatokat, adjatok 40,000 forintot, aztán legyetek magatok urai!

A kupak tanács, Szönyi Benjámin, a Szentek Hegedűjének írója, ki ez esetet emlékezetben hagyta, utána veté a vanum sineiput! a tanács feje — mondom — azt válaszolta : ha a gróf nem akar tovább urunk lenni keressünk magunknak másikat! És megkérték az egykori kuruczvezér gróf Károlyi Sándort, hogy vegye mag őket.

— Igen ám, de nincs annyi pénzem!

— Adunk mi, mondának a nép vénei, és saját maguk megvételére 20,000 forintot kölcsönöztek új uruknak.

110 év múlva 1,400,000 forint váltáságot kínált a város földesurainak, az alkuból mi sem lett, mignem 1848 közbe vágott.

Hogy az utóbbi időben némely földesur s jobbágyai közt nem is volt oly feszült viszony, mint minő utóbb kifejlett, mutatja a föntebbi község példája, melyhez gróf Károlyi Sándor 1721 így irt : „Vásárhelyiek! már három éve semmit sem fizettetek, most itt vagyok Tokajban, hajtsatok ide hatvan darab tinót.“

Utóbb gróf Károlyi Antal, jó dallos ember, meglátogatta a vásárhelyieket. A becsületes tanács nagy traktáival fogadta földesurát. Ebéd után, midőn vendégnek, vendéglőknek csucsos kedve kerekedett, azt mondja a bíró a grótnak :

— Károlyi uram! azt hallottuk, hogy kigyelmed nagyon szépen tud danolni : danoljon hát nekünk egyet.

A gróf kétszer sem hagyá ezt magának mondatni; rákezdi :

„Minden gazda egy borjút ad, a bíró kettőt!“

— Meg lesz! lőn az általános rivalgás. Hanem mond a bíró, danoljon kigyelmed már is valami okosabbat. — Mit dalolt aztán a gróf, arról a krónika hallgat.

Hanem a szóhagyomány arról is emlékezik, hogy Nyulas uram, egyik legelőkelőbb gazda, ugyanaz időben meghívta grófját vacsorára — disznófarkas lencsére. A gróf compareált. Nyulas ur pediglen a disznófarkot az ő öt ujjának segedelmével kiemeli a tálból, s a bal kezével is megmarkolván, a farkot a lencsétől megszóogatja, illetőleg szájával letisztogatja vala. — és így meglencsétlenítve egész tisztelettel grófja tányérára teszi. Mire a gróf tanyerostul az adományt visszanyujtván, mondá :

— Csak szorjék kend magának Nyulas gazda, majd szopok én is magamnak.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Órákulum. Ne dugd az újjadat a szeccakametszőbe, mert ott marad.

— — (De már az mégis skandalum ezektől az európai nagyhatalmaktól, hogy az északamerikai hadviselő státusok közül mind a „rabszolgatartó“ államoknak fogják pártját.) Ugy-e? Hát szereted-e a kávé? (Hogyne?) Czukor nélkül? (De azzal.) Hol veszed a czukrot? (Az arany oroszlánál, vaczi utcza szeglet-ház.) Hát az honnan kapja? (Triesztből.) Hát oda honnan hozzák? (Amerikából.) Hát ott kik termesztik? (A szegény feketék.) Ergo ha feketék nem lesznek, ihatod a kávé czukor nélkül, ráállsz-e? (Nem én!) Hát meztláb szeretsz-e j rni? (Náthát kapok tőle.) Mit huzasz a lábadra? (Harisnyát.) Hát az miből lesz? (Pamutból.) Hol termesztik azt a pamutot? (Amerikában a szegény feketék.) Ergo ha a feketék felszabadulnak, nem lesz gyapot, ráállsz-e a meztláb járásra? (Nem én!) No lásd, hogy te is a rabszolgatartás mellett nyilatkozol; csak azok a kik készek reggelire szalonnát früstökölni, és csizmában járni, azok őszinte pártolói a rab zolga-felszabadításnak, a többi mind fráziscsináló és farizeus.

— — „Kattun iz thi King!“ Gyapot a király! Ezt mondják az amerikai déli státusok. (No tehát ők is elismerték a királyságot.) Annak a kedvéért tartják a rabszolgákat, annak a nevében adóztatják a föld népeit; hanem azért mégis csunya rebellesek, mert csak azon vagynak, hogy eladhassák az ő „királyukat.“

— — Még is különös, hogy az amerikai államok el tudnak szakadni egymástól, mikor annyi fonállal (már mint gyapot fonállal) vannak egymáshoz kötve.

— — Ez is furcsa jelleme a kornak : „pamukon“ vesznek össze s a „kender“ viseli a hadi költséget. (Ezt nem értem). Hát az európai szövöszékek államai badat akarnak indítani Eszakamerika ellen, a mért gyapotot nem kaphatnak miatta, s majd e háború viselésére annyi papiros pénzt fognak kiadni, hogy arra meg felmegy még a kender is mind, a mi itthon terem.

— — (Valjon mi jót hoz vissza az ujkor Moyse?) Talán új manát az égből vagy új tizparancsolatot

— — Furcsa konfusiót csinálnak a lapok a kifejezésekben : egy lapban azt olvasom : „a föderalisták Amerikában megverték a secessionistákat“ — azután alább meg ezt „a föderalista lapok Ausztriában hátrányban vannak az unionisták mellett.“ Tehát egy lélekzet alatt „föderalista“ Amerikában annyit jelent, mint az „Unio barátja“, Európában pedig, mint az „Unio nem barátja.“

— — A krinolin diplomatiái nevezetességre jutott. Madame Slidell a férjére bizott sürgönyöket krinolinja alá rejtve lopta be Európába a megmotoszt hajón. E szerint a krinolin is a rabszolgatartókkal szövetkezett. Egygyel több nagyhatalom!

— — Találd ki, mi az : Rótschild megvesz egy millió forint ára portékát bizonyos czélú fogyasztásra. Azon portéka egy nap alatt mind azon módon fogy el, a mely rendeltetése volt és Rótschild mégis netto egy milliót vesz rajta. (De isz azon nem töröm a fejemet.) Tehát a megfejtés ez : R. megvett egy milló árú dohányt, berakta az antwerpi kikötőbe, az meggyuladt, mind elégett; rendeltetése az volt, hogy elégjen, s a birtokos mégis bánja nagyon, hogy portékája hamuvá lett, holott erre volt szánva.

— — Vahot Imre barátunk új évre ismét megindítja lapját, a mit mi annál nagyobb örömmel üdvözlünk, minthogy ez év elején azzal a nyilatkozattal vált meg tőlünk, hogy viszonyaink között becsülettel nem lehet lapot szerkeszteni. Ergo : hála Istennek! most már lehet.

— — Alázatosan instáljuk a szerkesztőség nevében a tekintetes rendőrséget, hogy most már ne tessék többet lefoglalni a lapjainkat, mert már kezd a laplefoglalás olyan kollégákra is kiterjesztetni, hogy az egésznek elvész minden dicsősége. Hiszen ha mindenkire kitetszik terjeszteni ezt a kitüntetést, akkor az ember nem tudom minek törje magát érte?

1859. évből s a 1861. jan.—apr. folyamból teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Melléklet : Előfizetést felhívás a „Vasárnapi Ujság“ és „Politikai Ujdonságok,“ „Magyar Sajtó“ s a „Falusi Gazda“ 1862-ik évi folyamatra.